

GUNILLAKLOCKAN

Av NILS SUNDQUIST

Ända in på 1910-talet kallades klockan på bastionen Styrbiskop vid Uppsala slott Kristinaklockan. Gängse uppfattning var att denna av ett evigt romantiskt skimmer omgivna klenod förskrev sig från drottning Kristinas tid. Sedan gammalt ringde klockan kl. 6 varje morgon och kl. 9 varje afton och allmänt antogs att detta utgjorde själaringning för den nämnda drottningen. Så starkt har drottning Kristinas namn fästs vid slottsklockan att ännu mången av äldre generation benämner klockan Kristinaklockan.

Ej många synas ha uppmärksammat att den framstående Uppsalakännaren landsarkivarien Carl M. Kjellberg redan år 1891 skingrat en god del av »Kristinaklockans» mystik. Kjellberg fann nämligen vid en besiktning av klockan att en på densamma anbragt inskrift röjde klockans ursprung. På klockan står nämligen följande: DROTNING GUNNILA HAFVER LÅTIT GIUTA MIG ANNO 1588. UNDER KONUNG ADOLPH FREDRICH BLIFVIT FRÅN MIN BRÄCKELIGHET FÖRNYAD. ANNO 1759. På klockans andra sida står: GUTEN AF GERH: MEYER I STOCKHOLM.

Klockans ursprung från drottning Kristinas tid visade sig sålunda vara en legend, det rätta var att den härstammade från drottning Gunilla, konung Johan III:s gemål, som levde åren 1568—1597 och 1584, således endast 16-årig, förenades med sin höge make. Gunillaklockan borde klockan därför rätteligen kallas. Kjellbergs upptäckt, som han publicerade i en Uppsalatidning 30 dec. 1891, vann ej gehör hos allmänheten. Och det felaktiga namnet skulle säkerligen ännu i dag ha använts om icke den för Uppsala stads minnen så varmhjärtade doktor Fredrik Clason i en tidningsuppsats (17/8 1911) 20 år efter

Kjellbergs artikel ånyo påpekat det riktiga namnet. Clasons påpekande tog skruv. Det rätta namnet började så småningom att arbeta in sig och i våra dagar benämnes slottsklockan så gott som uteslutande Gunillaklockan. Olof Rabenius' intressanta Uppsalamemoarer, som nyss utgivits, bära visserligen namnet »Kring Drottning Kristinas klocka», men detta namn kan vara i sin fulla ordning, då ju på Rabenius' tid i Uppsala klockan verkligen bar detta namn.

Men den värdefulla upplysning, som klockan själv lämnar om sitt ursprung, ger tyvärr intet besked om för vilket ändamål klockan ursprungligen avsetts. Vilken uppgift hade klockan från början och vad har ringningen morgon och afton för innebörd? Nedan skall jag försöka ge svar på dessa frågor. Till en början ha vi dock endast att referera till det uttalande — varom mera nedan — som en författare gjorde i en tidningsuppsats år 1899 (tidn. Upsala 28/1), nämligen att »Adolf Fredrik lät omgjuta och uppställa henne såsom en vårdklocka samt därvid föreskrev att det skulle ringas med klockan morgon och afton». Men innan vi komma in på spørsmålet om Gunillaklockans ursprungsuppgift och hennes senare roll som »vårdklocka» kan det vara av intresse att lämna några data ur hennes trots allt så föga kända historia.

Klockan synes först, enligt Kjellberg, nämnas i 1715 års inventarium för Uppsala slott. Samme författare anger att i slottsinventariet säges »en stor timklocka av malm med drottning Gunillas namn vara upphängd på slottsbacken till vårdklocka». Kjellberg anför likaledes att den avlöningsjord, som vaktknektarna vid det till slottet förlagda länsfängelset ännu på 1890-talet innehade, blivit tilldelad dem mot skyldighet att verkställa ringning morgon och afton i den nämnda klockan. Den avlöningsjord, som här avses, var år 1664, då den s. k. kommissorialrätten anställde undersökningar beträffande Uppsalajorden, belägen på de s. k. Ruddammsvretarna, vilka enligt 1666 års karta voro belägna söder om slottet. Avlöningsjorden finnes upptagen redan i 1649 års slottsstat och utgjorde två tunnland för vardera av de sex vaktknektarna.

Det bör nu genast framhållas att Kjellbergs antagande att avlöningsjorden var att se som ett vederlag för ringningen icke är riktigt. Jorden innehades självfallet i första hand som ett vederlag för fångvaktstjänsten.

Efter branden 1702 vet man säkert att vaktknektarna ringt i drottning Gunillas klocka. År 1758, då slottets återuppbyggnad var i det närmaste färdig, inträdde en ringningspaus, ty konung Adolf Fredrik fann att klockan var så bräcklig att hon måste omgjutas. Klockan sändes sagda år till klockgjutaren Gerhard Meyers verkstad i Stockholm och återkom i förnyat skick till Uppsala påföljande år. Nu hade också en ny klockstapel byggts, den nuvarande, vars flöjel just bär årtalet 1759. Åter kunde fångknektarna ringa i den gamla klockan.

Namnet Kristinaklockan synes ha blivit allmänt först under en senare del av 1800-talet. Sannolikt är att den tidigare gängse benämningen var rätt och slätt Slottsklockan. Gunnar Wennerbergs elegiskt sköna glunt »Slottsklockan», som bör ha återgett det vanliga namnet på 1840-talet, är mig veterligt den första dikt, där klockan nämnes. I inledningsstrofen heter det:

Hör, hör slottsklockans toner i stilla kväll!
Ack, som änglar de sväva från rymden ned,
Mana till bön och på darrande vingars par
Föra bävande den upp till Allfaders tron.

Det fanns under 1800-talets tidigare hälft en tradition, som knöt klockan till drottning Kristinas namn. Uppsalaskildraren C. J. Bergman anför i sin »Upsala och dess nejder» (1842) härom, att »när Christina sista gången lemnade Upsala slott, skall hon i ett anfall av ånger öfver sin religionsförändring och thronafsägelse hafva anslagit ett betydligt kapital, hvarföre hvarje afton hennes själaringning skulle bestridas. Och förordnade hon, att när den till detta ändamål beställda klockan skulle gjutas, en silfvertacka skulle kastas i den smältande malmen, för dess större välljud.»

Möjligt är att denna av Bergman på 1840-talet kodifierade

tradition, som ju i varje fall delvis måste räknas till legendernas krets, kom att ge slottsklockan namnet Kristinaklockan. Det riktiga namnet, Gunillaklockan, kom, som ovan anförts, genom Carl M. Kjellbergs »upptäckt» av klockans inskrift först fram 1891 men vann gehör hos allmänheten först efter doktor Fredrik Clasons förnyade påpekande härav 1911.

Ovan har anförts att det år 1758 blev en paus i ringningen med anledning av klockans omgjutning. En sådan ringningspaus inträffade även i början av år 1899. Anledningen var den att vaktkonstaplarna vid länsfängelset — vilket år 1860 erhållit egen byggnad söder om slottet — hade vissa anledningar att känna sig missbelåtna med sitt ringningsuppdrag. Den praxisen hade bland vaktkonstaplarna utbildats att man turade om att ringa och att en av dem som hade vakt ringde. Tjänstgörande fängelsedirektören fann detta förfarings sätt mindre lämpligt och förordnade att konstaplarna i stället skulle ringa på sin fritid. Möjligt är att fängelsedirektören baserade sin i ärendet intagna ståndpunkt på den uppfattningen att ringningsbestyret borde betraktas som vaktkonstaplarnas privata skyldighet mot att de åtnjöto vissa trädgårdsland på fälten söder om slottet, belägna närmare bestämt mellan Skogshall och Grindstugan. Arealen var 12 tunnland och fördelningen härav så att en vaktkonstapel hade 3 tunnland och de övriga fem konstaplarna delade på de övriga 9 tunnlanden. Huruvida denna fängelsepersonalen tilldelade jord utgör en fortsättning av 1600-talets bestämmelse angående jorden vid Ruddamsvretarna har författaren till dessa rader icke hunnit utreda, men att så är förhållandet synes icke vara oantagligt. Ringningen på fritid tilltalade emellertid icke vaktpersonalen. Särskild anledning till »ringningsstrejk» anmälde sig ungefär samtidigt i och med att den ovan nämnda trädgårdsjorden indrogs i samband med arrangerandet av fältet söder om slottet och väster om Grindstuguvägen till övningsfält för det till Uppsala förlagda Upplands artilleriregemente. Vaktkonstapeln Axel Rosendahl — vilken ännu lever

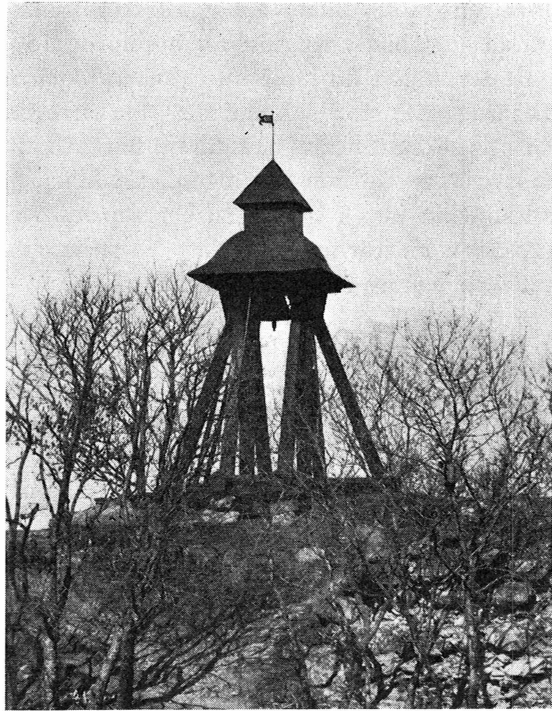

Bild 1. Gunillaklockan, med sin 1759 resta stapel.

som pensionerad och till mig lämnat upplysningar om 1899 års ringningspaus — satte sig då i spetsen för en aktion för att bringa reda i den komplicerade frågan. En skrivelse avgavs från vaktkonstaplarna till fångvårdsstyrelsen, vari man erhöll om befrielse från ringningen. Styrelsen svarade att den inte hade sig något bekant om ringningen, varför skrivelsen icke kunde föranleda någon fångvårdsstyrelsens åtgärd. Vaktpersonalen sände då en skrivelse till länsstyrelsen i Uppsala och meddelade att de från och med en viss dato upphörde med ringningen. Skrivelsen föranledde landssekreteraren Löfqvist att i kraft av sitt ämbete söka föra konstaplarna »till ordningen», men detta misslyckades totalt, ty Rosendahl upplyste om att vaktmanskapet vid fängelset icke sorterade under läns-

styrelsen utan under fångvårdsstyrelsen. Vaktkonstaplarna kunde ej rubbas, ringningen upphörde 15 jan. 1899.

Under någon tid hade nu Uppsala ingen morgon- och aftonringning, till stor saknad för stadsinvånarna, som vant sig vid de vackra tonerna och därtill haft ringningen som en säker tidsangivare morgon och afton. En klarläggande tidningsartikel stod att läsa i tidningen Upsala den 28 jan. 1899 och här uttalades en förhoppning att ringningen åter måtte börja. Artikeln var av följande innehåll:

Drottning Gunillas klocka på norra slottsbastionen har tystnat. Sedan den 15 jan. har nämligen den för alla uppsalabor välbekanta aftonringningen från slottsbacken varit inställd.

Saken har väckt allmän förvåning och givit uppslag till allehanda mer eller mindre oriktiga tolkningar.

Enligt de upplysningar vi inhämtat förhåller det sig så, att både morgon- och aftonringning med klockan verkstälts av betjäningen vid länsfängelset, som härför icke åtnjutit särskild ersättning. Då nu ett nytt reglemente med strängare tjänstgöringsskyldighet trädde i kraft och de s. k. lönejordarna, som av betjäningen betraktades som ett vederlag för ringningsbesväret, indrogos som behöfliga för 2:a Svea Artilleri, ingick betjäningen till fångvårdsstyrelsen med en begäran om föreskrifter i avseende å ringningen. Fångvårdsstyrelsen svarade, att den icke ens hade sig bekant att betjäningen plägat ombesörja ifrågavarande ringning, och efter detta svar samt hos k. bhde gjord framställning ansågo sig ringarna icke längre skyldiga att verkställa ringningen.

I samband med ovanstående kunna vi meddela följande upplysningar:

Länsstaterna utvisa att lönejordarna varit anslagna till fångknektarna åtminstone sedan drottning Kristinas tid, under det att slottsinventarierna från samma tid upptaga drottning Gunillas klocka såsom »en sprucken vällingklocka». Under denna benämning återfinnes klockan i inventarierna, tills Adolf Fredrik lät omgjuta och uppställa henne såsom en vårdklocka samt därvid föreskrev att det skulle ringas med klockan morgon och afton samt att fångknektarna skulle verkställa ringningen. Det torde därvid förtjäna beaktas att fängelset den tiden var inrymt i slottet och att fångvaktarna jämväl voro slottsknektar och kanslibetjänte. De stodo då under ståthållarens kommando, under det att de numera subordinerades under fångvårdsstyrelsen.

Bland de många befängda rykten, som varit i omlopp angående denna sak, kunna vi icke neka oss nöjet att återgiva åtminstone ett. Det går ut på att gåvobrevet å klockan skulle innehålla ett uttryckligt villkor att första gången ringningen försummades skulle klockan nedtagas och skickas till — påven i Rom.

Slutligen vilja vi tillägga, att vi tro oss uttrycka en allmän önskan inom samhället, då vi uttala den förhoppningen, att saken på ett eller annat sätt måtte ordnas så att aftonringningen återupptages.

Den förhoppning, som i tidningsartikelns slutord uttalas, upptogs välvilligt av stadsfullmäktige i Uppsala, som nu omhändertog ärendet och förordnade om fortsatt ringning. I drätselkammarens protokoll av 3 febr. 1899 heter det:

Drätselkammaren uppdrog åt verkst. ledamoten att vidtaga förberedande åtgärder i och för åstadkommande av att den aftonringning med d. s. k. Drottning Gunillas klocka å Slottsbacken, vilken sedan lång tid tillbaka ägt rum men numera av förekommen anledning upphört, åter måtte till glädje för stadens invånare upptagas.

Ringningen började i Uppsala stads regi den 1 mars 1899. En särskild ringare anställdes nu att sköta ringningen, en ordning som äger bestånd än i dag. Från 1899 till 1917 ombesörjdes ringningen av gårdskarlen O. F. Storm, som sistnämnda år efterträddes av arbetaren K. J. Rosén. 1922 anställdes den nuvarande ringaren, herr Gunnar Köhler, vilken sålunda redan har en aktningvärd serie ringningsår bakom sig. Det kan i sammanhang härmed vara av intresse att nämna klämtningarnas antal. Vid varje ringning slår klockan 151 slag. Ringaren »drar» 75 gånger, varvid kläppen slår 75 direktslag och 76 återslag. Det sista slaget är ett andra återslag.

I tidningsartikeln av den 28 jan. 1899 hade enbart aftonringningen nämnts. Uppsala stad tog detta uttryck på orden och till att börja med företogs endast aftonringning. Morgonringning blev det aldrig tal om. Enligt vad doktor Fredrik Clason berättat för mig kände särskilt hans moder, professorskan Clason, stor saknad efter Gunillaklockans morgontoner, hon bad sin son påpeka det mindre önskade förhållandet i

pressen och den 11 febr. 1899 stod följande att läsa i tidningen Uppsala under rubriken »Drottning Gunillas klocka ännu en gång» och signerat C. C. C. C.:

Utgångspunkten för den diskussion om ofvannämnda klocka, som någon tid pågått i denna tidning, var ett beklagande af att den välkända aftonringningen kl. 9 nyligen upphört. Man har sedan lemnat noggrann utredning angående uppkomsten af samma aftonringning. Och nu till slut har det meddelats, att drätselkammaren ämnar vidtaga åtgärder för aftonringningens återupplifvande.

Allt jemt *aftonringningen*! Men — ärade samtid — hvar har då *morgonringningen* tagit vägen? Ingen af alla dessa artikelförfattare har derom nämt ett ord. Man blir ovilkorligen frestad att tro, att de samt- och synnerligen ej hafva någon aning om, att samma klocka äfven hvarje *morgon* kl. 6 sändt sina klara toner öfver staden och nejden. — Aftonringningen i all ära. Hvem har ej vid dess ljud lemnat sina tankar eller sysslor för en stund och låtit känslorna stämmas af denna klang, som uppstigit liksom en aftonbön i qvällens stillhet. Men — männe icke *morgonringningen* haft en ändå större betydelse, nämligen för alla, som *hört* den, och de äro nog i alla fall ej så få? Visserligen var den numera ej längre som förr alla skolpojkers välkända morgonsignal (de ligga nu en timme längre), men hur är det med husmödrarna, tjänarinnorna i hemmen och arbetarnes skaror? Man har sagt oss, att sexklockan för många af dem, så långt de minnas, varit en kär vän och en verklig hjälpare, då hon gifvit sitt tecken till en ny dag och ropat sitt: »Upp till dagens arbete!» Hon har då haft ej blott en estetisk utan äfven en direkt praktisk uppgift.

Lifligt instämmande i den uttalade önskan, att ringningen åter må komma i gång, ville vi alltså bedja vederbörande äfven hafva *morgonringningen* i välvillig åtanke, så att Gunillas klocka åter såsom af ålder må låta sina silfvertoner ljuda *hvarje morgon* kl. 6 och hvarje qväll kl. 9.

Även i denna fråga visade sig Uppsala stad tillmötesgående, men det skulle dock dröja ett helt år innan *morgonringningen* började. I Drätselkammarens protokoll av den 8 febr. 1900 heter det:

På därom gjord framställning beslöt Drätselkammaren, att ringning i den s. k. Drottning Gunillas klocka å slottsbacken skall äga rum jämväl kl. 6 på morgonen under tiden fr. o. m. 1 april till den 1 okt.; och skulle ersättning härför utgå med 25 kr. om året till

arbetskarlen Storm, som ombesörjde aftonringningen i samma klocka och jämväl åtagit sig att för nämnda pris verkställa den nu beslutade ringningen.

Först vid ett senare tillfälle, för mig icke bekant, har morgonringningen utsträckts till hela året.

Vi återkomma nu till Gunillaklockans ursprungliga uppgift. Man torde kunna utgå från att klockan från början haft en direkt praktisk uppgift, eller med andra ord att dess vådringning är av sekundär art. Doktor Clason har för mig framfört den tanken att klockan beställts av drottning Gunilla till det kapell, som hennes make konung Johan III börjat uppföra strax intill S:t Eriks källa och som han gav drottning Gunillas namn. Kapellbygget blev dock av olika anledningar icke fullföljt, utan de påbörjade murarna nedbrötos för att användas vid hospitalet vid nuvarande Fyristorg. Klockan skulle därvid i stället ha förts upp till slottet.

Huru intressant denna hypotes än är synes den mig föga sannolik. Det är knappast troligt att klockan beställts medan endast kapellets grundmurar voro uppförda. Naturligast är enligt min mening att antaga att klockan beställts som *kyrk-klocka till slottskyrkan på Uppsala slott*. Känt är att Johan III utförde betydande byggnadsarbeten på slottet i Uppsala. Detsamma hade påbörjats av Gustav Vasa, som hann med att uppföra de vid Gröna kullen belägna äldre partierna, vilkas huvuddel var de kungliga bostadsvåningarna. Det var härifrån som Johan lät utbygga slottet mot öster med en mäktigt dimensionerad länga, vars främsta uppgift skulle bli av representativ art. Till den nya delen förlades nämligen en stor rikssal och en kyrka, som för att vara ett slottskapell erhöll aktningsvärda proportioner. Konungen hade från Mecklenburg inkallat arkitekten Franciskus Pahr, känd för sina ståtliga slottsbyggen, och vid dennes död 1580 bör den nya slottsflygeln ha stått uppmurad, färdig att mottaga inredningen. Densamma utfördes under ledning av mästare Antonius Watz och att antaga är att konung Johans kyrka och rikssal, ej att förväxla med sedermera utvidgad kyrka och rikssal, stodo helt färdiga med

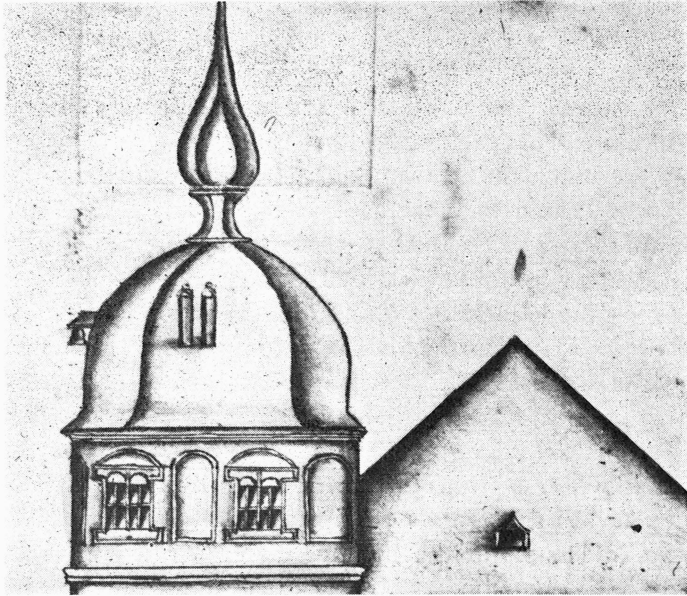

Bild 2. Detalj av sydöstra tornet på Uppsala slott vid 1600-talets slut. Slotts-urverkets timklocka — sannolikt Gunnillaklockan — ses hänga på en bom utanför tornhuvan. Teckning av Olof Rudbeck, Uppsala univ. bibl.

sin rika stuckinredning under 1580-talets andra hälft. Det ligger då onekligen frestande nära att antaga att den klocka, som drottning Gunilla lät gjuta 1588, var ämnad som kyrkklocka åt slottskyrkan. Konungen byggde kyrkan, drottningen skänkte klockan. Kyrkan var i främsta hand ämnad som gudstjänstrum för slottets herre och hans hovstat, men väl kan därtill tänkas att stadsinvånarna ägde tillträde till vissa där hållna gudstjänster. Var den sammanringande klockan från början var placerad kan nu ej avgöras.

Sedan vi nu tilldelat Gunnillaklockan en ursprungsuppgift kan det vara av intresse att följa hennes vidare öden. Det synes som om klockan under 1600-talet skulle ha fått en ny uppgift nämligen som *timklocka till slottets urverk*. Detta hade sin plats överst i sydöstra tornet och märkligt nog fin-

nes klockan avbildad på de ritningar av slottet, som professor Olof Rudbeck på kungligt uppdrag lät utföra vid 1600-talets slut. På ritningarna av södra och östra fasaderna ser man klockan, bild 2. Hon hänger i en bom utanpå det nämnda tornets tornhuv. Urverket hade sin plats i översta tornsalen, vilken medelst en stege nåddes från den undre i nivå med den s. k. sparrlagsvåningen belägna. Någon urtavla synes ej ha funnits, tiden angavs enbart genom timslag. I slottsinventariet av år 1700 säges urmakaren Johan Dorph ha värderat urverket till c:a 333 daler kmt.

Men mot nya öden gick klockan efter slottets brand 1702. Dess roll som timklocka var nu utspelad, ty urverket blev förstört i branden. Det förefaller nu som om Gunillaklockan fått en alldeles ny uppgift, nämligen som *vårdklocka för Uppsala stad och slott*. Förmodas kan att vakt och vådringning för staden i gammal tid ombesörjdes dels från domkyrkan, dels från rådhuset vid Gamla torget. I den ovannämnda branden 1702 blev emellertid både domkyrka och rådhus oförmögna att uppehålla vakt- och vådringningstjänst. Det är enligt min mening antagligt att denna angelägenhet nu provisoriskt arrangerades från slottsbacken. Den gamla timklockan, som förlorat sitt urverk, kom nu väl till pass, den upphängdes i en klockbock (bild 3) på bastionen Styrbiskop (jfr upplysningen i 1715 års inventarium) och den personal, som ombesörjde vakttjänsten vid det till slottets norra flygel och torn förlagda fängelset, fick i uppdrag att tillsvidare omhändera vådringningen. Gunillaklockan hade hastigt fått en vårdklockas uppgift. Vad hade då en dylik klocka för uppgift? Vår framstående kännare av kloekor och klockringning domkyrkosyssloman M. Åmark meddelar i en tidningsuppsats (Sv. D. 14 nov. 1943, söndagsbilagan) en del intressanta uppgifter om en klocka, som i äldre tid tjänstgjorde som vårdklocka för Stockholm. Klockan, som har medeltida ursprung, kallas numera Prästklockan och hänger i Storkyrkans klocktornrum. Klockans namn var ännu på 1600-talet Vårdklockan och det är troligt att den då hängde utanpå den höga torn-

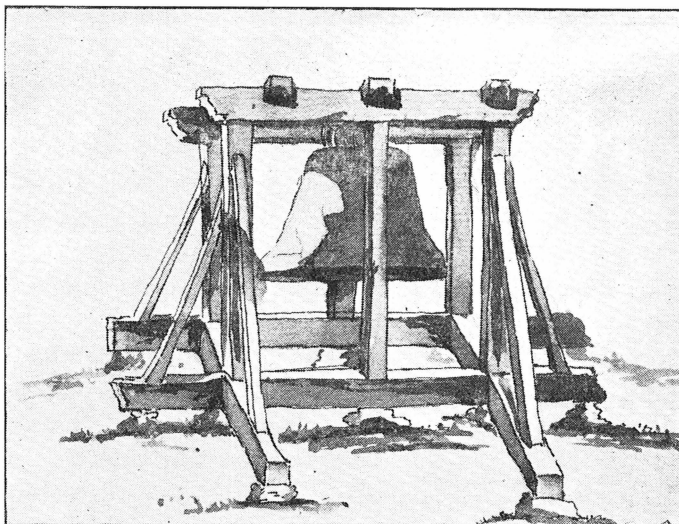

Bild 3. Gunillaklockan år 1753 i sin äldre klockbock. Teckning av C. D. Gyllenborg, Uppsala univ. bibl.

spirans sydsida i en särskild liten ställning. »I de medeltida städerna ringdes ofta och med många klockor» framhåller förf. »Afton och morgon ringdes 'i och ur vård'. Åtskilliga sysslor fingo utföras 'efter det i vård är ringt'; andra voro efter denna ringning förbjudna. Så fick, enligt konung Magnus Erikssons stadslag från mitten av 1300-talet, 'ingen tavernare, man eller kona, längre hava ljus eller någrahanda eld eller ölsalu i sinom husom eller några drycker än i vård är ringt'. Ringningen med Vårdklockan blev därför en allmän signal för Stockholms borgerskap att packa sig hem från krogarna, stänga till dörrar och fönsterluckor och bege sig till vila. Tornväktarna började nu sin nattvakt och brandvakten sina ronder på gatorna; och allteftersom nattens timmar skredo, tutade vakten uppe i tornet, medan brandvaksropen skallade som ett eko därav i de trånga gränderna. Först i gryningen till en ny dag upphörde dessa rop sedan med Vårdklockan 'ringts ur vård'. — —»

Det synes mig antagligt att den ringning, som efter branden 1702 utgår från Gunillaklockan, från början är att se som en vådringning av i huvudsak samma innebörd som Stockholms Storkyrkas vårdklockas. När sedermera vid mitten av 1700-talet Uppsala domkyrka stod reparerad och försedd med den apparatur, som tidsangivelse och ringning krävde, övertog den på nytt sin uppgift och Gunillaklockans »vikarieuppdrag» var slut. Det är troligt att det är i denna situation som konung Adolf Fredrik förordnar att *vådringning* dock alljämt — möjligen också av traditionella skäl — skall verkställas från Gunillaklockan, medan den egentliga vaktjänsten för brand m. m. skall ombesörjas från domkyrkotornet. Fångpersonalen fick uppehålla sitt ringningsuppdrag, trots att den avlöningsjord den erhållit av slottsstaten egentligen var avsedd som vederlag för dess fångvårdsuppgift. När sedermera i nya tider vådringningen förlorat sin praktiska betydelse har Gunilla av pietetshänsyn fått fortsätta sin flerhundraåriga vårdanmaning till stadsinvånarna.

För oss senfödda Uppsalabor har Gunillas toner fått rik betydelse. Klängen från Styrbiskop har givit vår hemstad något av dess melodi. Och om vi följa tonerna tillbaka till året 1759, då den kända stapeln restes, och därvid i minnet stanna vid konung Adolf Fredrik så har vår tanke nått ett värdigt mål; ty det var Adolf Fredrik som genom en kraftfull och frikostig insats icke bara räddade den gamla Vasaborgen i Uppsala från att jämnas med marken utan också lät densamma och dess vårdklocka uppstå i ny glans. Låt Gunillas toner sjunga även härom!